

Kritika - Merész álmok, sötét titkok II.

IRODALOM

Végére értem a Merész álmok, sötét titkok 2 címet viselő novelláskötetnek, amiben egy kedves barátomnak is nagy szerepe volt, ugyanis ez az első MAGUS könyvem, amit nem saját magamnak vettem meg, hanem ajándékba kaptam, így köszönettel tartozom neki ezért. Szokásomhoz híven megosztom veletek a tapasztalataimat a könyvvel - és az ahhoz kapcsolódó MAGUS dolgokkal kapcsolatban.

Bár a pályázati anyagok eredményét már 2013 decemberében kihirdették, a kötet csak idén (2015) októberben került a polcokra. A könyv érdekessége, és bizony ez az elvárásokat is megnöveli irányában, hogy amennyiben a sokadik Boomen újrakiadást, a Ladyr árnyait nem számoljuk, akkor ez a DV egyetlen idei kiadott könyve MAGUS témában. Tehát ez lenne a korona az idei MAGUS munkájukon, - a jelenleg mutatott munkatempó mellett aligha láthatunk az évben bármit már a kiadótól - azonban elég haloványra sikeredett.

A teljes képért kicsit vissza kell kanyarodnunk a múltba, amikor is a „Delta Vision és a Lunir kft. MAGUS örökség együttműködés égisze alatt” kiírt (milyen érdekes, hogy azóta ez utóbbi eltűnt a színről, a fórumokon többször olvashatjuk a nevükből képzett ledegradáló szócicet András szájából, noha kudarcukat hivatalosan máig senki nem merte elismerni), az „Észak lángjai: a lobogók árnyékában” címet viselő

novellapályázat győzteseit megnevezték. Akkor volt a győztes, és az „egyéb”, a „kicsit győztes” kategória, amit meg is erősítettek a kötet megjelenését követő író-olvasó találkozón - az előző könyv kritikájában foglalkoztam ezzel. Kétkedve várhattuk hát, milyenek lesznek az „egyéb”, mondjuk ki nyugodtan, a gyengébb művek. Valószínűleg a kiadó is érezte, hogy ez így nem lesz jó, ezért a kinyilatkoztatások szerint hatalmas munka vette kezdetét, hiszen teljesen át kellett írni a műveket, sőt, olyan információ is napvilágot látott, ami szerint egyenesen újraírják azokat, illetve másokat kértek fel arra, készítsenek a megjelenésre méltó novellákat. Ez lehet az indok, hogy majdnem két évet kellett várni arra, hogy kézbe vehessük a Merész álmok sötét titkok 2-t. Azt, hogy megérte-e rá ennyit várni, minden olvasó döntse el - én csak támpontokat adok és észrevételeket írok.

A kötet kívülről a szokásos Delta minőség. A borítón az utóbbi idők jó szokását követve magyar szerző, Kovács Péter munkája látható, ami, becsületére legyen mondva, minden biztonnyal direkt a kötethez készült. Emellett azonos stílusával (az első részen is az ő munkája díszleveg) méltó párja a pályázat valódi győztesének munkáit bemutató könyvnek. Sajnos a kiadó nem tud - és valószínűleg nem is

akar - szakítani a „hamis-MAGUS” logóval, bizonyára reméli, hogy az olvasók majd csak megszokják, és kikopnak az olyanok, akik még emlékeznek rá, hogy a „Miracle Adeptia Guns Urrus Sorrate” kifejezést minden valamirevaló könyv a Kalandorok krónikái-ként (így, többes számban) fordította. Sajnos a legendák és enigmák logó még mindig a hátoldalra száműzetett, még mindig olyan valótlanságokkal teletűzdelt fülszöveget koronázva, amiben az Észak Lángjai című könyv világteremtő, pedig a MAGUS világ már régen létezett, amikor az egyébként kiváló kötetet kiadták - és az természetesen tett is hozzá sokat, de nem az teremtette, még csak nem is első mű, amit Ynevre írtak. Hasonlókat lehetne mondani Gáspár Andrásról, akit egy részben rejt a Wayne Chapman írói álnév, a mostanában a MAGUS atyjaként megjelenő, a nyugati Fan Fiction tulajdonosi stílusát - tévesen - magára öltő szerző nyilván okkal nem akarja kisajátítani teljesen a nevet, és hangsúlyozza, hogy Novák Csanád is része volt, ő ugyanis valóban világteremtő volt a MAGUS-ban, ellentétben a mostani kiskirályával. Megint csak hozzá kell tenni, hogy ettől még több jó könyvvel is bővítette annak világát, még akkor is, ha mostanában oroszán - vagy harida (lásd később) - részt vállal a lerombolásában is. A fülszöveg pályázat nyertesekről beszél, pedig, mint láthatjuk, ez csak részben igaz, egyenesebb lett volna hát itt is részben-írn.

A borítókép azért még megér némi elemzést, a MAGUS szemszögéből. A képen egy jól öltözött, világos hajú alak - a környezetéből is láthatóan valami toroni vezér - szűr le fölényes és megvető mosollyal egy fémsisakos másikat. A háttérben lévő zászló egyértelműen toroni. Nem vethetjük a szerkesztők szemére, hogy miért „Toron győz” a képen, amikor az ynevi történelem másképpen alakult, hiszen az első kötetben vörös hadúr öli a toroniakat - bár, a történetek ismeretében - bármelyik novella főszereplőjével azonosítsuk is - hamarosan bevégzi. Azonban talán szerencsésebb lett volna a záró kötetben kihozni nyertesként a háború valódi győztesét - legalább is a történelmi szempontból.

A lobogó ugyancsak érdekes. Az alkotója valószínűleg soha nem fogott igazi lobogót - lám, a sorkatonaság megszűnésének újabb okozata - mert amellet, főleg ekkora méretben, aligha húzna kardot a tartója - nem is kell neki, a képen még a harci

helyzet sem indokolja, és a zászló tartóját úgyis védik - de ne kötekedjünk. Az érdekes viszont, hogy milyen lobogót tart a toroni. A színe ugyanis fekete, gondolhatnánk, hogy az egyik Fekete lobogóról van szó, ám a mintázata toroni oroszánt sejtet - ám a lobogók nem országokra specializálódtak, tehát nem lehet rajta a toroni oroszán, és a nagyhatalmú, mágiikus ereklyeszamba menő lobogó vége sem lehetne megtépázott. Ezeket figyelembe véve akkor valószínűleg egy „egyszerű” toroni lobogó, viszont a toroni címer és/vagy zászló bár arany oroszános, de a színe vörös kellene, hogy legyen. Nézzük meg a „keverék” zászlón feszítő lényt. Igaz, hogy már a legelső MAGUS szabálykönyvben, a KKUK-ban is megtalálható volt a toroni címer, véletlenül pont a Toron leírás mellett, és az azóta megjelent - majdnem - összes ábrázolás egy jobbra néző oroszánt mutat. Szinte magától értetődő, hogy a Gáspár András által újabban készülő, hivatalosságot mindenféle értelemben (megjelenés, igazodás, források) nélkülöző, rajongói szinten közzétett, csak azok minőségét el nem érő térkép és címerrajzokon fedezhettük fel azt, hogy az oroszán balra néz (heraldikai értelemben). Nem véletlenül van ez pedig így a valós címereken sem, bután fest, amikor a katonák felett lobogó zászlón hátrafelé menekül a bátor oroszán. Okkal emlegettem korábban a harida szót, ugyanis az új Gáspári oroszán már egy harida, szarvval, holott ez egyetlen leírásban sem volt így eddig, ellenben az oroszán több helyen szerepelt - de hát ez már egy irodalmi Ynev. A borító haridája ráadásul pallost fog, ami eddig szintén csak egy egyszerű kard volt, talán azért, mert a kyrek kultúrájára, és az abból lett toronira nem igazán jellemző a pallos - gyorsan hozzáteszem, hogy ynevi pallos, ami mást jelent, mint a földi. Szóval az első ránézésre kiváló borító azért vet fel kérdéseket.

Tovább lapozva találkozhatunk egy érdekes névvel, mint sorozatszerkesztő, ami érdekes, mert Igrain Reval, noha népszerű földrajzos, ynevi karakter, és nem valós személy, és nem is ismert, hogy ez valami írói (szerkesztői) álnév lenne, vagy csak valami újabb odalökött név. Ha valós, akkor ő már a kötet negyedik szerkesztője volna, pedig -

őszintén remélem, hogy az előző kötetre adott kritikából tanulva - a nagy Gáspár András legalább már nem tették meg tiszteletbeli szerkesztőnek. Ez a „revalozás” amúgy sem érhető, mert azt már mindenki megszokta, hogy az összes térképet, világleíró cikket ezzel a karakterrel kell összefüggésbe hozni, de a történelmi leírásokat, sőt, történeteket, novellákat tartalmazó kötetet akár valami neves bárd, mondjuk Enika Gwon is „sorozat-szerkeszthetné”.

A novelláskötet igazi szerkesztője Erdélyi István, ez nem változott az előzőhöz képest, aki kissé fura módon Henog Canwen, majd Heidel Dan, végül Raon néven is szól az olvasókhöz. Ennyi személyiség eljárása után talán el is nézhetjük neki a sok hibát, amit a kötet szerkesztésében vétett - de ne legyenek rosszmájú, tevékenységének pozitív nyomai is vannak.

Még egy érdekes név is feltűnik a kötetben, egy lektor, Kártyás Péter, aki annak idején Airas néven a lassan elcsendesedő Dartonita honlapot igazgatta. Hogy hogyan került ilyen magasra, vagy sózták rá ez a tisztet, nem lehet tudni, mindenesetre, ha övé volt a MAGUS szakmai tanácsadás tiszte, őt kell hibáztatni számos dologért, amit nem vett észre, vagy csak nem engedték neki, hogy észrevegyen.

A kötet érdemi részét tizenegy novella adja, - pontosabban tíz és fél - amik külön kiemeléssel szerepelnek a könyv hátulján található tartalomjegyzékben. Itt zavaró sajátossága a kötetnek, hogy van, amelyik szerző a rendes nevét, van, aki írói álnevet használt, mind a kettő nincs ott, így ha esetleg meg is volna valakinek a pályázat „egyéb” kategóriájának eredményhirdetése, akkor sem lehet mindenkit egyértelműen beazonosítani, tehát hogy ki az, aki nyertes, és ki az, aki csak utólag került bele. Az külön nehezít, hogy a kötet semmi támpontot nem ad meg, az eredményhirdetés jellegével és személynevekkel dolgozott. Nyilván nem véletlen ez, hiszen a majd két év várakozás

nyilván nem volt véletlen, egyes hírek szerint sokkal több munka volt a novellákkal, mint azt egy normális minőségű kézirat igényelné - de ebbe nem látok bele, így inkább nem vonok le következtetéseket.

Ezen a ponton rá kell térnem a novelláskötet koncepciójára - pontosabban ennek hiányára. Amit a zászlóháborúkat követő, Abaszisz-os pályázatban konkrétan leírtak, azt itt is sejtetni engedték: nem kérnek semmi koncepciót, semmi „érdemi munkát”, csak érdekes történeteket. Tehát szabad kezet, azt nem kapnak az írók, csak dolgozzanak. Ez sajnos nagyon meglátszik a két kötetben, és az eredményeken, amit hozzá tettek a MAGUS lassan formálódó világához. A nagy-nagy semmi. Merthogy ez történt, ez volt az elvárás. Én vallom, hogy a MAGUS könyvek nem attól azok, hogy rájuk kerül egy logó, hanem attól, hogy Yneven, a MAGUS világán játszódnak, a történetek szervesen kapcsolódnak hozzá, és bizony hozzátesznek valamit, bemutatnak egy vidéket, fajt, kasztot, eseményt, országot, akármit. Amelyik viszont ezt nem teszi, csak egy olyan történetet mutat be, amelyik akárhol máshol is játszódhatna, esetleg ehhez csak néhány nevet kellene kicserélni, az sokkal kevésbé értékes, mint MAGUS könyv.

A XIV Zászlóháború egyébként sem számított forrásszegény témának a MAGUS-ban, az előző kötet kritikájában foglalkoztam vele, hogy vajon mi értelme volt ezt elővenni, nem ismétlem meg. De most eljutottunk arra a szintre, - és hangsúlyozom, ez még nem az írók, hanem a kiadó „érdeme” -, hogy egy Észak lángjai (figyelem, világteremtő!), és két novelláskötet huszonegy novellája, és még számos egyéb, nem ide tartozó, de a témáról író novella után még mindig semmivel sem lettünk tájékozottabbak a XIV. Zászlóháborúval kapcsolatban. Nem csak történelmi, de még elméleti (összefoglalók, történelmi leírás) szinten sem! A Delta Vision ennyi könyvön keresztül, több, mint hároméves befektetett munkával sem tudta elérni azt, amit Szabó Péter egyetlen, ám alapos és jól előkészített cikkben helyre tett. (Szabó Péter - A XIV. Zászlóháború). Tegyük fel, hogy ez még el is menne, hiszen a szerepjáték nem számít, ez egy irodalmi Ynev, ne tessék gondolkozni, csak vásárolni és olvasni, na de akkor legalább lennének OLYAN írások. De nem olyanok. Nagyon nem. A novellák csak koncepció nélkül, igazi téma nélkül

tapogatóznak, néhol csak alig Yneven, több-kevesebb sikerrel.

Érdeemes összevetni az annak idején az Inomi által kiadott Anyrok alkonya, Lobogók hajnala novellás-párossal, ami szigorú tematika szerint, óriásit adva Ynev világához, több ezer évnyi időszakot világított meg, tárt az olvasó elé, persze azt is novellákban. De a DV is próbálkozott már ilyennel, hiszen a Manifesztációs kötetek - igaz, csiga (bocsánat, ceph) lassúságúvá változott tempóval a végén már alig egy évet sikerült haladni a második kötetben - szintén szigorú koncepció szerint épült fel. Mutatott is valamit, nem úgy, mint ez a Zászlóháborús kötet.

A könyv tíz plusz egy novellát tartalmaz tehát. Muszáj megkülönböztetnem a novellának álcázott előszót, később részletesen írok róla. Kapunk még egy több részes függeléket is. Mindjárt az elején egy ismétléssel: az Esztendők aratása ugyanis még az Észak lángjaiban jelent meg. Ha esetleg azt hitte volna valaki, hogy végre sikerül egy olyan új MAGUS kiadványt olvasni, ahová nem erőltetnek bele valószínűsíthetően érdemi munka nélkül valami GA-t, hát az tévedett. Nyilván feltétlenül kellett valami, ami tőle származik, mivel írni már nem tud (a látható jelek alapján), hát jó lesz egy kis „copy-paste” is, mondjuk, legalább ezt sikerült a szokásos átírások és újraértelmezések nélkül megtenni. Miért is kellett? Hogy teljessé tegyék a kötet XIV. Zászlóháborút áttekintő és átölelő koncepcióját? Ja, hogy nem erről szól a mű? Csak rendszertelenül kiválasztott témájú novellák rendezetlen egymásutánjából? Szóval ez akkor nem is kellene ide. Hiszen kimondott cél, hogy nem bemutatni, teljessé tenni akarják a ZH-t, csak hozzá írni valamit. Vagy esetleg segít jobban megérteni a XIV. Zászlóháborút? Aligha, mert ugyanaz a tökéletlen szöveg, ami annak idején volt, ami szép-szép, a regénynek akkor megfelelő zárása volt, de véletlenül sem teljes, és még kiegészítést sem kapott. Mondtam már, innen úgy tűnik, igazán dolgozni nem akartak, még a háttéranyagokban sem voltak hajlandóak használható dolgokat bocsájtani az ifjú szerzők rendelkezésére, csak összemásolásra, és hibás leírásokra futotta. Most mondjam azt, hogy létezik rendes modellezésen alapuló összefoglaló is a XIV. Zászlóháborúról, olyan, ami valóban a források szerint készült?

A csodálatos történelmi összefoglalót egy kronológia követi, ami legalább már valami próbálkozás, igaz, hanyag szerkesztéssel, több csúsztatással és hibával, és származás burkolt mondanivalóval, az én megítélésem szerint csekély haszonnal.

A kronológiát egy szokásos című szöszedet követi, ami ennyi próbálkozás, ennyi kritika után sem azt valósítja meg, amit kellene neki, hanem a gáspári és most már raoni Ynev-történelem és fogalomkészlet átírás (öncélú, értéktöbblet nélküli módosítás) eszköze a szöveg támogatása, az olvasó élményének segítése helyett. A kötetet szerkesztői utószó és a már említett, félinformációs tartalomjegyzék zárja.

Az általános dolgok áttekintése után nézzük a novellákat. (Próbálok nem leléni a poénokat és helyettesíteni a történetek elolvasását).

Az első - tekintve, hogy a tartalomjegyzék is úgy találja, muszáj annak venni - Heidel Dan írása, a címét tekintve pedig „**A Kyel áldásával beavatott Henog Ganwen előszava a közös nyelvű kiadáshoz**”. Na, ez aztán a borzasztó képzavar. A könyveket illik, szokás előszóval kezdeni, ahol a szerkesztő - mondjuk itt legyen Erdélyi István, mert őt tüntették fel a hatodik oldalon - felvezeti a kötetet, elmesél, elmagyaráz pár dolgot azzal kapcsolatban. Itt nem ez történik, mivel a szerkesztő nem szólal meg, vagyis nem úgy, ahogy kéne. Itt egy ynevi karakter, bizonyos Kyel-pap beszél, Ynevről, hozzám, az „IRL olvasóhoz”, valami közös nyelvű kiadásról, ami meg a pyarronit jelenti. Na, most, én nem tudok Pyarroniul, mert az egy fikatív, ynevi nyelv, és a neves Kyel-pap sem úgy találja a mondandóját, ahogy egy másik síkokon élő olvasóközönséghez illene. Elképzeljük tehát, hogy ez a kötet valójában egy ynevi mű, és ott másolják a szerzetesek, nyomtatják a tiadlani nyomdászok, ahogy azt annak idején az Erioni harsonával és társaival tették? Akkor meg hogyan jönnek bele a földi magyarázatok, földi szerzői nevek? Nincs ez jól sehogyan sem. A szerkesztő nem írt rendes előszót, ő novellát akart írni, írói nevéen, csak nem lehetett/ért rá, vagy akármiért, de ez lett belőle.

Maga a novella - bár még az én irodalomelméletben elfogadó gyomrom sem könnyen veszi be, hogy így hívjam - úgy kb. semmiről nem szól. A címe szerint egy Kyel-pap elmélkedik benne, olyan műveket, rendeket említve, amiket eddig sehol nem olvashattunk - nyilván konkrét értékek nélkül, csak sokadik semmitmondó névként - és olyan, egyébként egész érdekesre kikerekített elméletekről a tudásról és a titkokról, amit minden vérbeli KRAD-pap megirigyelhetne. Ő ugyanis a tudás istene, ő foglalkozik ezzel. Nem Kyel. Ha már Ynev. Nem igaz, hogy ezt egy magát szerkesztőnek valló MAGUS író nem tudja helyretenni vagy helyesen alkalmazni. Végső mondanivaló, bármi érdemleges következtetés azonban nincs, szó szerint semmi értelme az elmélkedésnek, sem mint novella, sem mint előszó, de még mint egy fiktív ynevi dokumentum sem. Borzalmas, még szerencse, hogy mindössze kilenc oldalt vesz el a kötetből és az olvasó életéből. És mindjárt ezzel kezdődik a könyv, ez teremti meg a nem éppen kedvesináló alap hangulatot. Mindezt megkoronázza még a szerkesztő azzal, hogy újraértelmezi a „shadd” kifejezést - de úgy ám, hogy abban legalább annyi köszönet van, mint a novellájában. (erre még visszatérek a szöveget elemzésénél). Most akkor tessék már eldönteni, hogy valaki előszót ír, vagy novellát. Ha előszó, akkor legyen az, ha novella, akkor meg az.

A második novella a **Veteránok** címet viseli, írója Kovács Kristóf. (legalább ő oda merete írni a nevét). Ez a novella is egy gyöngyszeme a kötetnek, sajnos nem éppen pozitív értelemben. Kezdeném azzal a dologgal, ami egyébként majdnem minden novellára rámondható a könyvben: A szerzők minden bizonnyal azt hiszik, hogy attól lesz jobb az írásuk, ha összevissza keverik benne a nézőpontokat, a narrátorokat, és alig tizenöt oldalon is majd tucatszor váltanak nézőpontot és idősíkot, nehogy már az olvasó tudja, hol is jár. Ez lenne a novella? Én nem így emlékszem, és olvastam igazán jó novellákat, ahol érdekes

módon nem ez volt a jellemző. Gulandro ugyanerről a kiadványról írt kritikájában kielemezte már ezt, én nem vagyok akkora irodalmár, de a novella nem ez. Talán így akarják ellensúlyozni azt, hogy szinte semmi mondanivaló, semmi történeti érték, minimális élményhez jut az olvasó? Talán. Értem én, hogy nem a pályázat-nyertes novellák, de miért kell annál a szintnél is mélyebbre süllyedni? (amikor ugye értsük meg, hogy veszteséges MAGUS-t kiadni). A novella nem szól semmiről, csak körülbelül annyiról, amit egy gimnazista két kalandregény, vagy inkább film után tudni vél egy háborúról. A katonák összegyűlnek, persze mindenkit megdughatnak a búcsúestén, majd elmennek, harcolnak, a fele meghal, hazatérnek, nem találják a helyüket, később az ellenségek találkoznak és megölik egymást. Semmi élmény, semmi csavar, semmi érdekesség. Semmi Ynev. A novellákra jellemző (kellene legalább is) csattanó kimerül annyiban, hogy a végén a főhőst, aki mesél nekünk, megölik. Itt is szerencse, hogy rövid... olyannyira, hogy még én sem találtam benne kötekednivalót az Yneviség szempontjából. Persze nincs mit csodálkozni ezen a semmit mondáson, nem volt szabad nekik...

A harmadik novella Mira Sandoval **Eskütartó** című írása. Érdekes hozzá elolvasni az előző kötet legjobb novelláját, mert azt a történetet folytatja és zárja is le. Az előző novellából ered, hogy ő hozzá mert nyúlni valami nagyhoz, valami olyanhoz, ami Ynevre és melleleg a XIV. Zászlóháborúra jellemző. Bár nem bántja a Szigetbirtok (ja nem bocsánat, Tengermellék, ó, nem, csak kéne valami Gáspárosan kimondhatatlan, új név, ami eddig sehol nem szerepelt és senki nem érti, megvan: Maranass) híres kalandozó hercegkapitányát, csak kerülgeti őt, nem rontva bele így a koncepcióba, mégis Yneven maradva. A folytatás is folytatás, megtudjuk, ki is az a megbízó, és nagyjából miért tette azt, amit tett. A főhős pedig megoldja a problémát, megtisztul, hőssé magasztosul. Érdekes, olvasható novella, bár ez is elmarad az első rész mögött, persze azt a szintet biztosan nehéz is lett volna tartani. Élek a gyanúval, hogy a szerző nem is akarta eredetileg megírni, hiszen nem volt ott a nyertesek „egyéb” kategóriájában... de hát muszáj volt megtölteni valamivel ezt a második kötetet.

A negyedik novella a **Éjjáró** címet viseli, és a nevét szintén vállaló Baraksó Szabolcs munkája (annak idején különdíjas alkotás). Egy igazi kalandozós novella, olvasható, izgalmas. A történet főhőse egy fejjadász (természetesen Fehér Tigris, mégsem mondja egyszer sem, hogy - Oh Weila!), aki okkal próbál eltűnni, de az események megtalálják. Kaland kerekedik a dologból, amit a hős kalandozók megoldanak. Van benne szerelem, bűnbánat, emlékezés, beszélgetés és harc, mindez egy határvidéki városkában, ahol nem történik semmi - legalább is amíg a novella el nem kezdődik. A jobb történetek közé sorolom, érdekes és hiteles szereplőkkel.

Apró hiba is akad azért benne, ilyen az egyébként is kétféleképpen írt istennév, a Dal-Larti vagy Dar-Larti többszöri Sal-Lartinak írása, amit sem a szerkesztő, sem a lektor nem vett észre. Kicsit a Bíborgyöngyököt idézte számomra az a modernség, amit nem biztos, hogy szerencsés volt elővenni, mert szemüveg és modern szivar is előfordul a történetben. De legalább jó olvasni.

Sajnos sokkal nagyobb hiba, bár minden bizonnyal keveseknek tűnik fel, hogy a novellát össze-vissza tájolták időben. A kronológiánál kitérek majd erre, most legyen elég annyi, hogy a karakterek beszélgetéseiből kitűnik, hogy a nagy összecsapások előtt járunk, például Sagrahas előtt, hiszen még csak várják a főszeregek találkozását. Később a karakterek úgy beszélgetnek Wolkum Naizredről, a szemről, hogy már mindent tudnak róla, pedig majd csak a sagrahasi csata után bukik le. És még oda is kellett érní a híreknek. Talán valaki mégis észrevette ezt az ellentmondást, mert a kronológiában már Psz. 3694-et rendeltek a novellához, csak hogy erről elfelejtettek szólni a szerzőnek, mivel a novella elején továbbra is a Psz. 3692-es évszám maradt. Egy kötetben belül is képtelen volt hát a szerkesztő-lector páros megvalósítani valami következetességet?

Az ötödik novella az **Amikor az örület ideje eljő** címet viseli, és Lili von Weisner munkája, bárki legyen is ő. Megtetszhetett neki Boomen úr neve. Nos a hölgy (?) egészen érdekes és sajátos novellát írt. Sikerült valós ynevi történéshez kötnie, mert egy valós karakter már leírt csatáját használja fel, és a főszereplő, egy samballa művészként ekörül a karakter körül legyeskedik végig, a csatatéren. Látszik, hogy próbál Toront írni, és nem csak

hivatalos kifejezéseket sorol, de egyenesen egykori rajongói alkotásokat is felhasznál - akár az is lehet, hogy ő volt a Borkultúra Yneven című cikk írója, a sokadik írói álnév miatt ez nehezen megmondható. Tény mindenesetre, hogy példamutatóan megvalósítja azt az elvet, hogy ha valamihez nyúlni kell, ami nem egy meghatározó eleme egy saját ötletnek, akkor nem biztos, hogy ki kell találni egy n+1-edik bor nevet, hanem lehet meríteni korábbi írásokból. Még arra is volt érkezése, hogy a méter helyett láb szerepeljen az írásban, ha már ynevi a történet. Végre egy szerző, aki figyel erre is. Számomra az egyetlen hatalmas hibát az jelentette - ettől persze még olvasható maradt a történet - hogy következetesen „lehekkázza” a pyarroni isteneket, még akár degradáló jelzők kíséretében is. Ez nem helyes, a hekkákat a toroniak tisztelik, nem mocskolják őket. A hekkák részei a rendes toroni vallásnak, attól még, hogy nem istenek, hanem alacsonyabb rangban vannak. Értem a gondolatmenetet, hogy azzal, hogy egy pyarroni istent egy istennél alacsonyabb rangú létformának nevez, megalázóan akar beszélni róla, de ez itt nem helyes. Csak hasonlat, de olyan ez, mintha egy katolikus pap mondjuk angyalnak nevezné Allah-ot, nem vagyok teológus, de sántít a dolog, igaz? Pláne Yneven.

A másik észrevételem, és nem értem, nem igaz, hogy ekkora tehetségtelenségről adjon tanúbizonyságot az, akiknek erre szakértőként figyelnie kellene, hogy éppen Toronra már kitalálták azt a szót, amit valószínűleg az író sosem látott, mert véletlenül sem használta. A sensiless pontosan az olyan karaktereket jelenti, mint a novella főhőse. Miért nem lehetett ezt a labdát lecsapni, vagy segíteni neki, hogy lecsapja? Kicsit - ha már szóba került - az említett online magazinok mosolyogtató elve jutott eszembe erről: - „nem ismerem Ynevet, mégis írok hozzá.”

A hatodik novella Chris Santeri-től a **Felhők közt a nap**. Hangzatos cím, egy egész jó novellának. A kicsit elméleti jellegű fejtegetésekre épülő írás a dwoon paplovagok tanaival, és egy eretnek nézettel foglalkozik, csattanóként azt hozva ki, hogy végül is a főhős megérti a mondanivalót. Az írás olvasható, jó

is, dwoonos is. Külön érdekesség a Ranil-parancsolatok, amiket lehet, hogy érdemes lett volna egyben kidolgozni és rendszerként áttekinteni, mert így csak szemezgetés (és felfedezhető benne némi katolikus vonal). Külön értéknek tartom, hogy az író nem félt olyan rajongói anyagokat használni, amik segítettek a munkájában, és pontosan erre a célra készültek. Feltűni benne egy, az általam kidolgozott ynevi óranevekből vett óra a dwoon kultúrkörben - találhatott volna ki helyettük egyet a hasára ütve, de nem, megadta azt a korrektséget, hogy tiszteletben tartotta más munkáját - valahogy így kellene működnie a többek által írt és fejlesztett világnak. Megjelenik benne néhány sosem látott elem is, több játékos visszatérő sajátossága, a bizonyos körökben már paplovagi hagyományként kezelt, pedig írásban még meg nem jelent, mellvértre erősített, kipattintható paplovagi szimbólum. Az összképet csak kicsit rontja az ynevi írásokra száz meg száz oldalakon nem jellemző Gáspári „ordó” kifejezés, vagy a modern szemléletű, Ynevi környezetben hangulatromboló „logisztika”. Ami viszont durva hiba, mellest semmi jelentősége - nem is értem, hogyan sikerült - a Dravenis nevű dwoon tartomány, ami csak nincsen, és a Dwyll-Unió tartományai elég régen és pontosan, darabra elnevezésre és kidolgozásra kerültek már. Mindamellet olvasmányos írás, bár a novellás csattanó itt sem túl nagy. Az viszont elgondolkodtató, hogy kell-e az anarchizmus tételeit Ynevre csempészni... mindenesetre még egészen jó formában sikerült ezt megvalósítani. Arról valószínűleg nem a szerző tehet, hogy a novelláját érdekesen dátumozták később, ugyanis eleve három különböző részből áll és ennek megfelelően három különböző évben játszódik, ha az oldalszámokat nézzük, egyértelmű, melyik a legnagyobb, döntő része, mégsem ezt jelölték meg a kronológiában.

A következő, kötet hetedik novellája **A Rutenari cselvetés** címet viseli, írója Szalánczi Krisztián. Mindjárt meg kell,

hogy álljak a címnél. A novellából egyértelműen kiderül, hogy az először a Szürkecsuklyások által megálmodott Ynev-térkép Rutenor nevű városáról van szó, de gondolom, a „mindent változtassunk meg” Gáspári elv alapján egy betűt mindenképpen el kellett rontani benne. A város neve ugyanis RutenOr és nem a címben és a novellában is szereplő RutenAr. Arra, hogy a szerző mennyire korrekten ragaszkodott volna a forrásokhoz, jól mutatja, hogy a pályázat nyertesei listában még az eredeti városnév szerepel, mint jelige... nyilvánvaló, hogy ki nyúlt bele, és talán az is, hogy miért. Erre bezzeg volt energia.

A történetben egy toroni egység öngyilkos küldetését mutatja be a szerző, a Szövetség háttérjében. Hihető történet, bár kicsit modern elemei nekem az egyik modern katonás filmet juttatta eszembe, de meglátásom szerint sikerült megfelelően Ynevesíteni a történetet. Jó nevek, toroni szavak, valós helyszín teszi Ynevessé. A szerző alaposan utánanézett a dolgoknak, a már megírt anyagok iránti tisztelete látszik a valós helyszínválasztásán is - pedig akárhol játszódhatott volna a történet. Számomra külön pozitív meglepetés volt, amikor megláttam, hogy valaki végre rájött, hogy a minőségi rajongói anyagokat nem átírni, hanem használni kellene, hiszen az általam készített Ynev nagy naptára toroni-pyarroni naptárkapcsolatai megjelennek a műben, aminek örültem. Végre nem össze-vissza váltják át a hónapokat, hanem ezek szerint megindult valami, és az új szerzőknek nem bűdös leereszkedni azokhoz, akik évek munkáját szentelik a maguk módján Ynev jobba tételére. Tiszteletet és elismerést érdemel ez a hozzáállás. Egy hiba azért becsúszott ebbe is, a khyn-onthor másik hónapra esik, mint a történetben, de a pozitív szándék akkor is elismerendő. Sajnos ebben az írásban is találunk egy „pyroni hekká” kifejezést... Mivel a második ilyen, talán okkal feltételezhetjük, hogy nem is az írók, hanem valami utólagos szerkesztés erőltetett bele ilyen butaságot a művekbe?

A kötet nyolcadik novellája Szász Attila Gábor **A győztes oldalon** című írása. A hosszabb novellák közül való, bár úgy vélem, elegendő lett volna belőle kevesebb is. A szerző itt sem tudott elszakadni a kettős idősíktól - pedig ettől nem lesz jobb az írás. Története szerint a tiadani vidékre és seregbe kalauzolja az olvasókat, ahol megint csak egy

tipikus háborús sablon-történet elevenedik meg - ugye senki nem látta a Hazafi című filmet? Az előzőekkel ellentétben azonban érzésem szerint ezt nem sikerült valami jól megvalósítani. A novellában szinte semmi egyéb nem történik, csak amit a szerző mondani akar, csak a történet pörög, de már zavaró mértékben. A tiadlaniakat sem igazán éreztem hitelesnek, semmit nem csináltak másképpen, mint bárki más, csak éppen néha szúrós tekintetet vetettek egymásra, vagy megvillant a szemük. A dolgot az sem javítja, hogy a szerző telenyomta a művet lopott Szun-Ce idézetekkel, sokszor teljesen szó szerint - bár ezek tiadlani bölcsességeknek megteszik. Azért egy forrás megjelölés, egy köszönöm odafért volna. Olyannyira nem volt Tiadlan, hogy a dorchá dorchá volt, a duin duin, de a király tiadlani nevét már nem szerepeltette a szerző, pedig a HGB-ben már régen kitalálták azt. Az is furcsa volt, hogy pont a tiadlaniakkal kellett megszegetni az esküjüket, és ők gondolkodtak azon, hogyan mondhatnának ellent a dorchának. Bárhol másutt állt volna ez a történet, de pont a tiadlaniak legendáját kellett megtörni? Egy fantasy világ a misztikumából él... miért kell azt rendre lerombolni?

A történet maga viszont érdekes volt, és a novella csattanóját is sikerült megvalósítani, hiszen kicsit sikerül megtéveszteni az olvasót. Nem ezért kell megvenni a kötetet, de egy gyenge hármas szintet azért üt a novella.

A kilencedik novella a **Lángnyelvek**, Kiss Attila tolmácsolásában. Ez a cím is magáért beszél, hiszen meglehetősen tüzes. Kicsit itt sem történik semmi más, nem mutat be sok mindent, csak ami a novellához feltétlenül kell, mégis élvezhető. Merít a MAGUS háttéranyagokból, toronos szavak, átváltott évszám, és megint csak nem add-hoc, hanem a nagy naptárat követve egymásnak megfeleltetett hónapnevek a különböző kultúrákból.

A történet itt is mert meríteni Ynevből és a Zászlóháborúból, és a Papok-paplovagok kiegészítő egy félmondatát karolja fel, bemutatva Sogron kegyeltjének hőstettét. A szerző ügyesen manővereztetni a szálakat, hogy a végére valami mondandója legyen, hogy valami koncepciót is letegyen az asztalra az olvasók elé. Mer alkotni is, sehol nem szerepelt eddig, hogy a főhős azzá vált, amivé itt, de maximálisan illik a történetbe. Igaz, nagy-nagy tévedés, hogy az első ilyen lenne... de ehhez aprólékos Toron olvasás - vagy szakértő

lektor - kellene, Sogronnak ugyanis már vannak hekkái, és az mind hetedkori. Komolyan sajnálom, hogy a vége kicsit összecsapott lett, és pont azt nem fejt ki eléggé érthetően, ami a novella mondandója. A legnagyobb hiba azonban amiatt került bele, hogy nagyot akart mondani, és megint csak a kicsit hiányos Ynev-ismeret mutatkozik meg. A Főnix szárnybontása ugyanis, bár hangzatos, mint toroni Sogron-pap „tüzes halandzsa”, de már egy kitalált szertartás, ráadásul ordani, és véletlenül sem rúna-felszentelésre való, hanem a feketelángokhoz kötődik - lásd Bestiárium - vagy Szószedet (ha már a hónapokat nem volt bűdös megnézni). Persze ez megint felveti a lektor munkáját. Bántás nélkül, de lehet, hogy ez esetben is valami tiszteletbeliség, és baráti hála, mintsem valós munka van a háttérben? Ugyanitt jelenik meg immár szövegben is harida a toroni zászlón, számúzve onnan az oroslánt. Mintha mindig is így lett volna. Mivel azonban ez egyedül az új, már említett helyen jelent meg, és nem kiadványokban, valamint a szó (amit meg sem magyaráztak) a kötetet elvileg támogató szószedetbe sem került bele, valószínűleg valami utólagos belejavításról van szó - nem lennék meglepve, ha a szerzőnek is új volna, ne adja Sogron, akár a lektornak is! Nem mintha nem illene rá, de nem ez volt eddig, és minden magyarázat nélkül, csak úgy lecserélték. Ilyet mostanában egy valaki csinál.

A tizedik novella a **Kővirágok** Jace Brennától. Hát, hazudnék, ha azt állítanám, nem vártam kíváncsian, merthogy megfelelően beharangozták, hogy jaj, akkor most. Hozzáteszem, ez sem volt ott az eredeti nyertes listán, tehát minden bizonnyal később készült, beleerőltetett novelláról van szó. Az Erionos kötetben még a nagyok csináltak ilyet, de úgy látszik, már az újaknak is lehet - illetve ez az út vezet a nagysághoz?

A novella törpe kalandozónőket, illetve egy körjük szerveződött csapatot mutat be. Maga a történet nem rossz, van benne csavar, valami a háború bemutatásából, valami mondanivaló a végén, és az írás stílusa is jó, ehető. A törpék ábrázolása azonban borzalmasan sikerült, át kellene még egyszer

olvasni a summariumot - elég részletesen bemutatják őket. A kalandozó lányokat ráadásul egy trágár, ivós-b-szós, tiszteletlen, szerencsejátékos népségnek ábrázolta az író. Értem én, hogy ők kalandozók, de legyenek már törpék! Nem, nem a Hobbit törpéi, hanem MAGUS-vanírok! Sikerült hozzájuk egy gagyi földi szerencsejátékot ynevesíteni, földi szlenggel, ahelyett, hogy a törpékből, a törpe szokásokból láttunk volna valamit. Az valós földi huszonegyedik századi poénon, a TV-show-kra visszavezethető szólások pedig kimaradhattak volna az ynevi hangulatból.

Ugyanakkor még emellett is egy olvasmányos, kalandos, fordulatos, érzelmeket is bemutató (nagy érték ám ebben a kötetben!) írásról van szó, ami ahhoz a kisebbséghez tartozik, ami kerek egész történetet tár elénk. Mindezt élő, igazi karakterekkel, akik hitelesen adják elő, amik - még ha néha erőltetett is kicsit a dolog, de akkor is jó. És még az idő- és nézőpontokban sem kell össze-vissza ugrálnia hozzá. Összességében kifejezetten jó olvasmány. Persze koncepciót ő sem mert/tudott beletenni az írásba.. hiszen nem az volt a feladat. Még annyit sem, mint az előző kötetbe. De legalább ez valóban egy olvasható novella lett.

Az utolsó novella az **Ellenség**, Kojer Attila munkája. Koncepció semmi, a történet tipikus, hogyan szövetkezik két egyébként ellenség valami közös probléma megoldására. Ettől persze még nem rossz az írás, legalább is olvasmányként. Talán itt éreztem egyedül értelmét a különböző nézőpontoknak, hiszen ugyanazokat a jeleneteket megismerhetjük a főhősök és a közös ellenség szemszögéből egyaránt. A novella rövid, pörög, és egyébként ehető is - azt azért el kell ismerni hogy az olvashatatlanság a kötet egyik novellájára sem fogható rá, tehát mégis csak dolgoztak vele valamit. Sajnos a kötet nem mentes a katolikus áthallásoktól, amiknek nincs helye Yneven, de sokan nem tudnak elvonatkoztatni tőlük, ha a szerepjátékban felmerül a vallás szó. A mohóság bűn

lenne? Igen, nálunk a bűnök közé tartozik, de Yneven, ahol pyarroni (ugye a főhős vallása) parancsolat is van rá, hogy gazdagodj csak meg, ott is? Biztos, hogy az ynevi karakterek is „elkárhoznak”? Én azt olvastam, hogy újjászületnek... kicsit volt csak zavaró a gyakori hiba, mégpedig a katonai rendfokozatok „ynevesítése”, és nem is értettem, hogy ha a modern tizedes szerepelhetett a fantasy környezetben kevésbé idegen tíznagyként, akkor az ezredes vajon miért nem lehetett ezernagy? A fő problémának viszont itt is Ynev felületes ismeretét éreztem. Az ezüstoffegyver ugyanis a vámpírra, meg a vérfarkasra veszélyes... nem univerzális élőholt-sebző dolog. Megint csak valami földi áthallás lenne? Ez nem a Penge, vagy az Underworld. Mivel a történet és a koncepció fontos része a dolog, ezért sajnos sokat elvesz a végső értékből. Ez az elem pedig sajnos biztosan nem később beleerőltetett, hanem jól láthatóan a történet része, tehát a szerző eredeti ötlete. Miért nem figyelmeztették? Ki lehetett volna kerülni, hogy Yneven is hiteles maradjon, ha már csak a történetet engedtek neki írni, és a ZH alakulását nem.

A novellák után rátérek a **Függelék** részletes elemzésére.

Az Észak lángjai idézetet már kielemeztem, szerencsére legalább sikerült változtatások nélkül átvenni. Követni már kevésbé tudták zökkenőmentesen, pedig annyira nem hosszú és nem bonyolult.

A Függelék következő része a számomra legnagyobb örömmel és egyben bosszúsággal is látott **Kronológia**. Az első kötet kapcsán megfogalmaztam a kritikámban, hogy kár, hogy a szerzők időben nem tájolódnak a novelláikat. Láss csodát, ebben a kötetben ezt a problémát orvosolták, és készítettek hozzá egy átfogó kronológiát, amelyikben mindegyik, a két Zászlóháborús kötetben található novellának adtak évszámot. Eddig le a kalappal, ha nem is feltétlenül a kritika hatására, - amennyiben igen, még inkább le a kalappal - de elfogadták vagy magukévá tették azt az igényt, hogy mégiscsak rendezni kellene a történeteket. Más kérdés a teljes megvalósítás, ami megint csak olyan DV-s lett, nem éppen a szó legpozitívabb értelmében.

Mind a két kötetre jellemző, mivel sokat hangoztatott „alapelv” volt, hogy nem akarják

rendbe tenni, részletesen kidolgozni a XIV Zászlóháborút. Ez sincs rendben szerintem, pont a kiadó pont ezzel a témával foglalkozó átfogó, ráadásul kétkötetes novellasorozatának esetében, de lépünk túl ezen, és fogadjuk el. Tehát nem lesz teljes kép. Ebből az következne, és a kronológia bevezetője is ilyen magyarázkodással kezdődik, miszerint csak azzal foglalkoznak, amikkel a novellák szerzői színesebbé, és nem teljessé teszik a Zászlóháború történetét. Ennek megfelelően bele is került az összes novella, de itt nem álltak meg. Csak kisebb problémának tekinthető, amit már említettem a Felhők közt a nap és az Éjjáró kapcsán, a dátumozással kapcsolatban. Az azonban teljesen érthetetlen - első ránézésre - a többi, nem a novellákhoz kapcsolódó évszám szerepeltetése a kronológiában. Hiszen nem törekszenek teljességre, és csak a novellák a lényeg, állítólag. Ez teljesen elfogadható lenne, hiszen nem akarnak rendet tenni, nem akarnak mindent pontosan kidolgozni. Ennek ellenére mégis belekerült jó pár egyéb esemény dátumozása, amik nem kapcsolódnak a novellákhoz, és mondanom sem kell talán, hogy ezekkel az évszámokkal van a legtöbb probléma.

Milyen események ezek? Azt gondolhatnánk, hogy a novellák mellett adnak bizonyos keretet a Zászlóháború eseményeinek, de nem. Viszont a kronológia újabb kiváló alkalom volt arra, hogy egyrészt átírjanak olyan évszámokat, amiket korábban már kinyilatkoztattak, esetleg több verzió okán vitás volt (ne higgyük, hogy nagyobb rend lett.) ám sokkal vérlázítóbb számomra az a következetes, szándékos ellentmondás, ami a még meg nem határozott idejű események idejét írja le, figyelembe sem véve azt, hogy esetleg már minőségi rajongói anyagokban ezeknek az idejét megállapították. Illetve nem igaz az, hogy figyelembe se vették, hiszen akkor esetleg lenne véletlen egyezés, de nem, minden esetben eltérés tapasztalható (anélkül, hogy bármi jelentősége lenne annak, bármi indokolta volna, hogy másik az évszám), amit én ez utóbbi évek eseményei, kinyilatkoztatásai és írásai tükrében nem tudom véletlennek tekinteni. Az már csak hab a tortán, hogy a kronológia szerkesztője arra is képtelen volt, hogy a 4-5 oldallal korábbi, és állítólag alapnak tekintett GA idézethez hű maradjon.

A felvezetés után vegyük sorra ezeket a problémás évszámokat - van bőven, nem tudom csak jelentéktelen apró elírásnak tekinteni.

Psz. 3692 - Airun Al Marem északra, Rowonba teszi át székhelyét. Elgondolkodtató, hogy már a KKUK is 3691-et jelöl meg az események idejének, ugyanezt GA összefoglalója a Geofrámiában 3690-re teszi. Megjegyzem, a források alapján Szabó Péter kiegészítője (A Maremita lovagrend története) is a 3691-et használja, hiszen ez a legelső információ, sőt, a Dartonita honlapon, ami állítólag GA támogatását is bírta, Airas - avagy Kártyás Péter, ezen kötet lektora (!) is ezt a cikket közölte le fenntartás nélkül, tehát fogadta el. Én is több anyagban ezt említettem. Naná, hogy át kell írni!

Psz. 3692 - Kabur Lah lobogóját megszerzik az aquirók. Ennek eredeti ideje nem is volt ismert, az Észak lángjaiban is csak a visszaszerzésére utalnak, évszám nélkül. A Geofrámiában szintén. Még szerencse, hogy a Karr-Khazad kapui címet viselő törpés kötetben Gáspár András megírta a lobogó elvesztésének részletes történetét, és nem mulasztott el neki évszámot is adni, ez pedig a 3691 volt. Ehhez igazodik Szabó Péter is, amikor az eseményt ugyanilyen évszámmal építi be a XIV. Zászlóháborúról szóló kiegészítőjébe. Naná, hogy ezt is meg kellett változtatni.

Ott bezzeg követik a forrásokat, ahol az rossz... Az, hogy az Észak lángjai nem pontos, egy dolog, itt lett volna az alkalom javítani, hiszen konkrét időpontokat sem szégyelltek átírni (vallom, hogy nem javítási szándékkal), a pontos időpontot szűkíteni, vagy legalább a fogalmazást kijavítani, erre viszont nem volt hajlandóság. Ugyanis a toroni csapatok még mindig a „Tűz és fény havában” lépik át a dwoon határt. De a MAGUS-ban NINCS olyan, hogy Tűz és fény hava. A Rúnában megjelent - és azóta változatlanul élő, mindenhol ugyanúgy szereplő - pyarroni naptár megjelenése óta Adron kvartját hívják a Tűz és fény hónapJAI-nak, többes számban, amibe négy hónap tartozik, az Áldozat, az Engesztelés, a Lángok és a Feloldozás hónapjai. Tehát csak olyan van, hogy Tűz és Fény hónapjai, vagy olyan, hogy Lángok hava. Csöndben jegyzem meg, hogy Szabó Péter, aki lemodellezte és részletes kiegészítőben tárta az érdeklődők elé a XIV. Zászlóháború történetét, már megoldotta ezt a problémát, hiszen a Lángok hónapját jelölte

meg, ami teljesen egybeesik a forrással, hiszen az a Tűz és fény hónapjaiban van, de javítja annak szakszerűtlenségét. Nem ő alkotta ilyen bonyolultra a naptárat, nem ő találta ki, hogy a hónapok nevei mellett még a csoportoknak is legyenek külön nevei, hanem éppen az a szerző, aki azóta sem tudja alkalmazni őket, és Halál haváról, meg Tűz és fény haváról beszél. Ez senkit nem zavart... mit csinált a szerkesztő meg a lektor? Vagy nem is látták? Miért kell tudományos látszatú rendező kronológiát leközlölni, ha ennyire nem telik az írójától?

Psz. 3692 - Az egyik fekete hadúr - megjegyzem, EZT IS kidolgozták már olyanok, akik gonddal igyekeznek egyengetni a MAGUS útját, és mellesleg tisztelik annyira mások munkáját, hogy feldolgozzák azt, ne ellene írjanak, tehát az „egyiknek” van neve is - elfoglalja Rowont, majd '94-ben a Dartoniták visszaserzik. Tudjuk, hogy Rowon története, sőt, elhelyezkedése is az egyik legvitatottabb, legnagyobb ellentmondásokat kavarázó részlete a MAGUS történetének. Egészen, vagy részleteiben egymással össze nem egyeztethető információkat adnak meg a különböző térképek, a Summarium, a Geofrámia, a Sinergium ide vonatkozó részei. EZT a problémát is megoldották már rajongók, ha már húsz éven keresztül senkinek, még a téma fő felelősének sem volt fontos. A „wyvern is jól lakjon meg a goblin is megmaradjon” jellegű, minden forrást felhasználó koncepciót ráadásul Gáspár András is elfogadta. Több nyilvános, ingyen hozzáférhető helyen publikálásra került. (Lásd: Magyar Gergely - A Rowon koncepció - Szilánkok oldal) Azóta ráadásul az igényesebb, ezzel foglalkozó munkák, mint az említett Dartonita lovagrend története, a XIV. Zászlóháború története, vagy a csak ezt letisztázó Rowon koncepció, hála az egyeztetéseknek, ugyanazt mondják. Kell még mondanom, hogy a lektor egykori honlapja is mögé sorakozott, megjelentetve több cikket is fentiekből. A lektor, ha valamihez, hát ehhez kellene, hogy értsen a MAGUS-ból. Mégsem tűnt fel senkinek,

hogy még mindig össze-vissza nyilatkoznak erről.

Psz. 3693 - Kabur Lah lobogóját visszaserzik a törpék. Gáspár András Geofrámiájában - és minden munkában, ami azóta korrektil dolgozik a forrásokkal - Psz. 3697 szerepel. Ki, és mi okból írta ezt megint át?

Psz. 3694 - Vinali csata. Az Észak lángjai - alig öt oldallal korábban ott az idézet, ha már azt lusták voltak elővenni! - Psz. 3695-öt jelöli meg. Mi értelme volt ezt megváltoztatni? Hacsak az nem, hogy Szabó Péter részletes és alapos ZH cikke is ezt az évszámot használja ide, tehát ha mondjuk én direkt ellene akarnék írni neki, akkor nyilván átírnám.

Psz. 3697 - az év utolsó napja, Khar Nan Duriff megállítja az északi sereget, vége a háborúnak. Öt oldallal korábban ugyanez még csak Psz. 3696-ban történt! Miféle koncepció tökéletesítés - ami deklaráltan nem cél a kronológiában - indokolta megint ezt a jelentőségtelen, ám az adatok szempontjából összekavaró változtatást?

A kronológiánál kell szólnom kicsit a kötet felépítéséről, a novellák sorrendjéről is. Ha már egyszer mindegyiket besorolták - bár van, ami nyugodtan kaphatott volna más évszámot is, semmin nem változtatott volna; ha már egyszer megvan az időrend, akkor miért nem abban tálták a novellákat? Ha teszem azt valakit maga a zászlóháború is érdekel, annak ellenére is, hogy a novellák deklaráltan csak „jellegtelen”, de érdekesnek és izgalmasnak szánd epizódokat tesznek hozzá, akkor csak egy nagy káoszt tapasztal, véletlenül sem olvashatja a novellákat történeti sorban. Ha már az első kötetnél ez nem sikerült, hiszen még az időrend sem volt meg, hát legalább ebben a másodikban lehetett volna sorba tenni őket. Vajon az az indok, hogy vannak erősebb és gyengébb novellák? Eléggé öngól lenne... válogassanak olyan novellákat, amik méltók a szereplésre, és akkor gond nélkül sorba rendezhetők.

Tehát összképet tekintve a kronológia, bár jó is lehetne, hiszen indokolja azt, hogy miért nem teljes és miért nem tisztáz olyan dolgokat, amiknek pontosan itt lenne az ideje (mikor és hol, ha nem itt? - de rendben, legyen így), mégis belefolyik abba, hogy egy-két évszámot azért belevegyen - ez viszont a tökéletlensége miatt lerontja az egész értékét.

Ebben a formában lehet, hogy jobb lett volna kihagyni.

Sajnos számomra - és azok számára, akik otthon még mindig szívesen alkotnak Ynevhez - igen lehangoló üzenete van ennek a cikknek - és ugyanez vetítem előre a szószedettel kapcsolatban is. Azaz, teljesen mindegy, mit írsz, teljesen mindegy, mennyire komolyan és alázatosan veszed figyelembe még az egymásnak ellentmondó forrásokat is, a kiadónál nemhogy nem veszik azt figyelembe, de még egyenesen szándékosan keresztbehúzzák, átírják, ellentétesen fogják szerepeltetni azt valami forrásban, amikor csak módjukban áll. Persze ez nem az egész kiadóra igaz. Már az előző kötetben is foglalkoztam vele, de ebben még jobban kikristályosodik: az új írók örömmel használják azokat a háttéranyagokat, amik összhangban vannak a MAGUS-sal, amik segítik őket, amik minőségben, kereshetőségben magasan verik még a kiadói anyagokat is. Számos példa van erre a kötetben. És ahelyett, hogy felkarolnák ezeket az írásokat és alkotóikat, hogy a teljesen ingyen és hozzáférhetően rendelkezésre álló anyagokat megnéznék, hogy átvegyenek valamit, amit még senki nem talált ki, de az a lelkes szerző megálmodott, nem csak hozzátevé Ynevhez és a MAGUS-hoz, de még más alkotókat is segítve ezzel, ahelyett, hogy minimális tiszteletet kapnának ezek az emberek és műveik, megkerülés, lehúzás, sárdobálás és szándékos rombolás a jutalmuk. A kiadói találkozók persze ennek az ellentétét kommunikálják, állítólag érdekes a külső vélemény, állítólag barátság és kölcsönös tisztelet van, és ez lenne a jövő és a járható út, a kiadott munkák azonban magukért beszélnek, és sajnos teljesen mást mondanak. Tudom, hogy nem mindenki foglalkozik ezekkel a részletekkel, de én azoknak is szánom a véleményemet, akik igen, és ebből a szemszögből a kötet az erős közepes olvasási élmény mellett beírhat magának egy nagy-egyest is.

Nézzük a **szószedet**et is, mert ez a következő, és a melléklet utolsó eleme. Pozitív, hogy legalább van. Az is pozitív, hogy legalább a szókészlet zöme illeszkedik a témához, a novellákhoz. Bár az elején hiába elemeznénk - Gulandro már megtette -, hogy mi is az a novella, és hogyan kellene kinéznie, én azért teszek egy kísérletet a szószedet kapcsán is - lévén ezzel is komolyan foglalkozom több, mint egy évtizede. A regény, vagy novellás kötet szószedete

arra való, hogy támogassa az olvasót, amikor az talál valami idegen szót, ami a MAGUS-ban jól hangzik ugyan, de a földi elmével nem érthető, megkereshesse benne. Nálam jóval híresebb és „íróbb” személyek nyilatkozatai szerint - és teljesen egyetértek vele - szószedet nélkül is kellene boldogulni, mivel úgy kellene írni, hogy a szöveg megmagyarázza ezeket, és érthetővé tegye. Azért a végén még ott lehet a szószedet is, hogy összeszedve, esetleg kiegészítő információkkal ellátva szerepeltesse azokat a szavakat, amik előfordulnak a műben. Ezzel is segítve egyébként azt, hogy máskor, más írásban egy másik író is felhasználhassa azokat, mivel rendezetten, egészé gyúrva megtalálja.

Nos hát, a kötet szószedete még mindig nem tudja ellátni ezt a feladatot. Több olyan szó is van benne, ami nem kell, merthogy elő sem fordul a műben. Mondhatnánk, hogy kapcsolódik a témához, de ez nem lenne jogos, mert ilyen alapon még sok-sok oldalnyi, a témához kapcsolódó, és egyébként akár a teljes kép kialakításához és az olvasó tájékoztatásához sokkal inkább megfelelő szócikket is csatolhatnánk hozzá. Egyszerű hibácska volna ez, ha nem ugyanaz lenne a helyzet velük, mint fentebb, a kronológiánál rámutattam: az öncélú, kaoszkelő átírás. Kevés dolgot lehetne annyira következetesen kezelni a MAGUS irodalmi világában, mint az évszámokat és a szavak jelentéseit... de láthatóan ennyi sem megy. Pedig olvasnak, bizonyíthatóan több szócikket is átvesznek olyan helyekről, mint például az általam összeállított nagy szószedet, ami pontosan erre való, és örömmel fedezem fel az ilyen nyomokat. Ám a következő oldalon értetlenül állok a szakszerűtlenségek előtt.

Az Antiss - bár az előző kritika alapján a toroni írásképe javításra került - még mindig létsík, pedig évtizedeken és szabálykönyveken keresztül nem az volt, de az előző kötetben valamiért át kellett írni. A Szigetbirtokból, aminek így is a legtöbb neve van az aszisz tartományok közül, Maranass lett, valami alacsony minőségű, nem hivatalos térkép okán, és persze meg sincs magyarázva, aki nem néz utána, fogalma sincs, mi lehet ez. Akkor már legyen egy külön szócikk neki! Sinil Dialaidból

valami ugyancsak érthetetlen ok miatt már Dam is lett, holott erre tíz éven keresztül, direkt Alidax-szal és a lobogókkal foglalkozó cikkeken keresztül semmi szükség nem volt. A Calyd Karnelian szócikket is átírták, pedig az nem is kellene a szöszedetbe. Vagy mégis, hiszen az eskütartóban ellene fenekednek? Akkor vajon miért kellett kivenni a szócikkből Salinát, aki sokkal lényegesebb a történet megértése szempontjából? Miért nem kaphatott ő egy szócikket? Csak nem azért, mert akkor abban nem lehetett volna átírni és leközoelni valami nyomtatott kötetben a Maranass-t?

A XIII. Zászlóháború, ami megint csak a MAGUS története óta, mióta szóba került és évszámot kapott, több mint tíz éve a legrövidebb zászlóháború, kronológiákban, fórum hozzászólások, gyűjtemények, a DV világleíró kiadványaiban is foglalkoztak vele, sosem volt vele gond, vagy igény átírni, de most valahogy mégis kibővítették két évvel. Miért?? Ha lenne egy koncepció hozzá, egy történet, ami megindokolja, egy alaposabb kidolgozás, ami ilyenné teszi, elfogadható lenne. De nem, itt csak úgy átírja valaki, mert neki lehet. És a lektor megint nem szól.. vagy nem szólhat (?) vagy nem is tudja. A Rosanna szócikk is borzalmas. A régi, és a Summarium óta létező, a Geofrámiában is közölt történetet, csak azért, mert a kiadói fórumon megkérdőjelezték, sikerült egy homályos, értelmetlen magyarázkodássá változtatni, ami a semmi mellett arról szól, hogy hát, minden ami eddig volt, nem igaz. A Krad és a Kyel szócikkek is érdekesek. Kellenek ide? Nemigen... ja, hogy a semmiről nem szóló, a két isten lényegét figyelmen kívül hagyó, vagy összekeverő előszó indokolná őket? Vagy csak az, hogy valahogy be lehessen sűríteni a MAGUS eredeti koncepciójában még nyomokban sem létező Oltalmazó-Egy hülyeséget valami kiadványba? Mindezt úgy, hogy a regényben több olyan szó is előfordul, amit viszont indokolt lett volna szerepeltetni a szócikkek között, mégsem tették. Tehát

még mindig nem az olvasót támogatja, hanem a GASítást, az átírást, az érdemi munka és megjelenés nélkül is köztudatba ültetést.

Sajnos a szócikkek bővítésénél előfordulnak balfékségek is. Az Agitor Impreialist sikerült kibővíteni úgy, hogy egyébként egy magas katonai rang, de ha a császár nevezi ki, akkor mindenkinek parancsol.. (ráadásul ezt sem indokolja egyik novella sem) hogy is van ez? Egy ezredes ezt és ezt tudja, de ha az elnök nevezi ki, akkor hirtelen minden tábornok fölé kerül? Természetesen az időről-időre átírt embervadászokat is hatalmas szócikkekben kellett szerepeltetni, olyan butaságokkal, mint a „rajszintű taktikai hadviselés” és ehhez hasonló, a katonai szakértelmet mímelő blödségek.

De a concitator mindennek a teteje. És kiváló példa, bizonyíték arra, amiket fentebb (és nem csak ebben a cikkben) írtam és írok. A concitator egyike azon szócikkeknek, amiket első megjelenése óta nemigen bántottak, a Morgena könnyei óta ugyanazt jelenti, regények tucatjainak szöszedetében, Summariumban, Geofrámiában, Toronban, stb. Nem igazán értem, ki és miért akarta most átírni, de kísérletet tett rá, persze teljesen fölöslegesen, ugyanis semmi új információval, semmi érdemes plusszal nem akarta bővíteni. Nyugodtan állíthatom ezt, mert a bizonyíték adott, ugyanis valami bődületes szerkesztői hiba folytán az eredeti és a megváltoztatott szócikk is szerepel a szöszedetben, egymás fölött. (lásd 439. old) Nyilván ki akarták cserélni, de valaki hibázott. Nézzük csak meg a két szócikket, és mondja valaki, hogy indokolt lett volna a csere. Csak hogy a tengernagy-örgróft hajóbáróra cseréljék mindezt úgy, hogy a Toronnak, ami csak azzal foglalkozott, és ezzel a kötetten ellentétben magánának érezte tisztázni a témát elejétől a végéig, jó volt ez a kifejezés, és véletlenül sem akart belerondítani.

Akárcsak a kronológia, jobban szemügyre véve a szöszedet is sokat vesz el az amúgy sem túl erős novelláskötet összértékéből.

A kötet végén egy szerkesztői utószót találunk, ahol végre megszólal a szerkesztő maga is - kicsit sem skizofrén felállás - és olyan dolgokat vetít előre, amiken ennek a kötetnek az ismeretében csak finoman mosolyoghatunk.

Összefoglalva a Merész álmok, sötét titkok 2 - ahogy azt felelőtlenül ki is jelentették, nem éppen pozitív reklámot csinálva a kötetnek - erősségében elmarad az előzőtől. Novellái - bár vannak közöttük egész jók is - együtt csak átlagosak, szerintem több teljesen alkalmatlan rá, hogy ilyen kötetben szerepeljen. Elgondolkodtató, hogy kellett-e egyáltalán a második kötet. Persze jó, hogy többen szerepelnek - már, persze ha valóban csak a sokadik helyezett, de mégis győztesek, meg különdíjasok novellái szereplnének benne és nem olyanokkal lenne feldúsítva, akik lehet, hogy nem is akartak íni ehhez a kötethez. Hiszen hirdettek egy pályázatot, azt mondták, hogy a győztes kötetnyi novellát kiadják. Valóban jó lépés volt az elejétől „egyéb”-ként jellemzettek is szerepeltetni? És mindegyre két évet várni? Minden olvasó döntse el maga.

Én úgy látom, hogy noha gyengébb, azért olvasható novelláskötet született, ám összességében semmitmondó történettel, tekintve, hogy nem tehettek hozzá szinte semmit a zászlóháborúhoz. Aki izgalmas és magával ragadó történeteket keres benne, az csak ímmel-ámmal találja azt meg, aki Ynev történelmét szereti, annak nem érdemes kézbe vennie, aki pedig fanatikus alaposággal elemezné ki egy valaha összekapcsolódó és egymást támogató

szerepjáték és irodalmi Ynev és MAGUS anyagait, azt pedig egy ilyen cikk megírására ösztönzi. Egyetlen szerencséje, hogy az idén semmi más MAGUS nem jelent meg (egy újrakiadást nem számítva) és mivel a sivatagban szomjazó a бүdös víznek is örül, ezt is sokan el fogják olvasni, és nem lesz mivel összehasonlítniuk a közelműltből.

2015.12.09.

Szerző: Magyar Gergely

Forrás: Kalandozok.hu

Hozzászólás, vélemény, észrevétel:
magyargergely@kalandozok.hu